

Breken met Ismaël

RT Nusbaum

Dit boekje is geschreven vanuit een wekelijkse blog die “Friends of Life in The Spirit” regelmatig maakt in de vorm van video, audio en nu in boekformaat. We hebben gekozen om de gespreks-flow van de originele blog te behouden in plaats van het te veranderen in een meer boekachtige manier van schrijven.

Als je ook deze blog zou willen bekijken en luisteren, kun je onze website bezoeken op: www.friendsoflifeinthepirit.com

New Creation Publications
Copyright 2002

BREKEN MET ISMAËL

Inhoudsopgave

HOOFDSTUK EEN	
Wachten op Isaäk	4
HOOFDSTUK TWEE	
Gods Stilte Over Ismaël	8
HOOFDSTUK DRIE	
Afstand Doen Van Ismaël	11

BREKEN MET ISMAËL

Hoofdstuk 1

Wachten op Isaäk

De strijd tussen Ismaël en Isaäk bestaat al heel lang. Zelfs vandaag nog zien we het zaad van Ismaël (Arabieren) en het zaad van Isaäk (Joden) in strijd met elkaar. Hun verhaal begint met Abraham, de vader van beide volken. De basis van het verhaal ligt voornamelijk op twee gebieden: welke methode je gaat gebruiken om zaad voort te brengen en welk zaad je accepteert als de vervulling van Gods belofte.

Het verhaal begint met God die Abraham roept vanuit een ver land naar het land Kanaän. Hoewel hij en zijn vrouw Sarah heel oud waren, beloofde God hen dat zij zaad zouden voortbrengen waaruit de hele natie Israël zou ontspringen. Door Abrahams gevorderde leeftijd en Sarah's onvruchtbaarheid, leek deze belofte onmogelijk, maar toch geloofde Abraham God. Echter, God bracht dit niet meteen tot stand. Hij wachtte zo'n vijftienvintig jaar extra tot Abraham bijna 100 jaar oud was. Het was tijdens deze wachtperiode dat Abraham zwaar beproefd werd in welke manieren hij geloofde dat God gebruiken zou om Zijn belofte waar te maken.

Deze zelfde wachtperiode en tijd van beproeven is van toepassing op Christenen vandaag. God heeft ook ons beloofd dat wij "zaad" zullen voortbrengen. Het Zaad dat de Christen behoort voort te brengen is Christus (zie Gal. 3:16). Het verhaal van Abraham is niets meer dan een gelijkenis voor ons vandaag. De twee zonen zijn een beeld voor ons van de twee verbonden: het Oude en het Nieuwe Verbond (zie Gal. 4:24). Het verbond dat we kiezen is bepalend voor de methode waar we op steunen om het "zaad" voort te brengen. De methode van het verbond dat we kiezen zal automatisch bepalen welk zaad we zullen voortbrengen.

De Verbonden verschillen sterk van elkaar in onze houding ten aanzien van een relatie met God. Het eerste verbond hangt af van werken; wij moeten iets doen om datgene wat God wil tot stand te brengen. Het voorbeeld hiervan is Abraham die zijn toevlucht zocht in een seksuele relatie met Sarah's dienstmeisje, Hagar. Het resultaat was Ismaël. De methode noch het "zaad" was correct in de ogen van de Heer. Hiertegenover hebben we het Nieuwe Verbond. De methode van het Nieuwe verbond is op God te wachten tot Hij Zijn belofte vervuld. Het zaad dat voortkomt zal Christus zijn. In andere woorden, wat uit ons komt zal niet onze inspanningen en pogingen om God te behagen zijn maar het leven en de natuur van Christus zelf. De Apostel Paulus beschreef dit toen hij zei, "niet ik, maar Christus leeft in mij" (Gal. 2:20).

Vanaf het allereerste begin van ons christelijk leven verlangt God dat Christus voortkomt uit elke gelovige, in plaats van alleen maar christendom. Vanaf het moment van wedergeboorte is het de bedoeling dat de gelovige ontdekt dat Christus nu in hem geopenbaard moet worden; dit gebeurt nadat hij eerst Christus als Redder ontvangen heeft (zie Eph. 1:15-17). Er is dus, net als bij Abraham, een tijdsperiode tussen geroepen worden door God en het daadwerkelijk voortbrengen van het Zaad.

De Christen, dan, moet tijd doorbrengen om God te zoeken zodat Hij Zijn Zoon kan openbaren in die Christen (Gal 1:16). De enkelen die dit werkelijk begrijpen bevinden zich in een dilemma. Ze weten dat God Zijn Zoon wil voortbrengen in hen, maar op dit moment leven zij hun eigen leven, inclusief hun eigen inzichten, sterke punten en mogelijkheden. Het antwoord op deze crisis betekent uitzoeken hoe ze Christus in zichzelf kunnen voortbrengen. En in het geval van Abraham is dit een onzekere tijd, want wanneer tijd voorbij gaat zonder echte vrucht, begint men andere methoden te overwegen om dit proces verder te helpen. Het is op dit punt dat je veel gevaar loopt. In zijn huidige conditie mag de Christen dan wel “Isaäk-loos” zijn, maar hij is ook nog steeds “Ismaël-loos”. Het is één ding om toe te geven dat we niet de Christus zijn en door gaan met leven in een onvruchtbare en dorre staat. Het is iets compleet anders om iets voort te brengen wat het tegenovergestelde is van wat God in gedachten had, genaamd Ismaël.

Om onvruchtbaar te blijven en te wachten op de komst van Isaäk is iets heel moeilijks. Als we om ons heen kijken zien we andere christenen met een ogenschijnlijk vruchtbaar leven. Om ons heen zien we mogelijk mensen die werkelijk het leven van Christus leven in plaats van hun eigen leven (zie Kol. 3:1-4). Er zijn mogelijk ook anderen om ons heen die leven volgens het Oude Verbond en hun inspanningen en ideeën (Ismaël's) presenteren aan God als aanvaardbaar. Tussen de twee groepen zijn mogelijk ook sommigen die nog Isaäk of Ismaël moeten voortbrengen, en ze zijn simpelweg aan het wachten op God. Voor ons kunnen ze allemaal heel vruchtbaar lijken, terwijl wij zelf onvruchtbaar lijken. Het is op dit moment dat we misschien groepsdruk voelen om iets voort te brengen dat geestelijk lijkt maar het brengt alleen onze eigen opvattingen voort. Een diep verlangen om God te behagen kan ons ertoe brengen om “dingen te doen voor de Heer” die meer uit Hagar voortkomen dan het leven van Christus voortbrengen. Angst kan ook zijn tol eisen als we bang worden dat we een mislukking zijn.

Zelfs als deze dingen in ons duwen en trekken is het mogelijk door te gaan in geloof. Wat we ons moeten realiseren is dat we niet op zoek zijn naar oplossingen, we wachten op de komst van de Heer. Het kan waar zijn dat het voor onszelf en anderen lijkt alsof we niks doen, maar we zijn heel actief - we vertrouwen de Heer en Zijn belofte en wachten er geduldig op. Er zijn tijden om te handelen in geloof en tijden om te wachten in geloof. Beiden worden beschouwd als leven door geloof. Als we onze hand voortbewegen om God te behagen en we niet van Hem gehoord hebben, bewegen we ons mogelijk door aannames.

Aanname is datgene wat ons beweegt om van onvruchtbaar te gaan naar vruchtbaar zijn met Ismaël. Maar vergeet nooit dat Ismaël geen échte vrucht is, het maakt niet uit hoe graag we

willen dat hij het wel is. Ware vrucht is alleen datgene wat vanuit de Wijnstok door ons heen gekomen is; al het andere is simpelweg werken van de mens.

Je herinnert je misschien dat Israël niet het beloofde land binnenkwam door ongeloof. Zoals eerder is gezegd, aannames veroorzaken dat we het “zaad” proberen voort te brengen. In realiteit zijn aannames niks meer dan ongeloof of gebrek aan geloof. God verlangt er vurig naar dat ons vertrouwen en zekerheid in Hem zijn, want het is ons geloof en niet onze werken die Hem behagen (Heb. 11:6). Zelfs in onvruchtbaarheid, als we Hem onze zekerheid en vertrouwen laten zien, behaag je Hem. Het is zo verdrietig dat velen, in een poging om Hem te behagen, uiteindelijk Hem mishagen. Omdat we geen geloof hebben zoeken we antwoorden en uitleg voor onze onvruchtbaarheid, in plaats van ons geloof uit te oefenen in de timing van onze Vader (zie Gal. 4:1-4). Dit was een algemeen probleem van Israël tijdens hun reis door de wildernis. De Engelse Amplified Bible geeft Psalmen 106:12-13 op deze manier weer (vertaalt naar Nederlands): “Israël wachtte niet geduldig zijn plannen af.”

God werkt zijn plannen af in stadia (zie Marc. 4:28). Net zoals bij een groente plant, komt de vrucht niet direct voort bij het planten van het zaad. Gelijk hieraan brengt de Christen niet automatisch de natuur van Christus voort als hij is wedergeboren. Er is een tijd nodig van wachten op de Heer voor het vormen van Zijn Zoon in de Christen. “Goed is de Heer voor wie Hem zoekt en alles van Hem verwacht” (Klaagl. 3:25).

De ziel moet behandeld worden als een klein kind. Het moet ontwend worden van het verlangen naar onmiddellijke bevrediging van wat het wil. “Wie tracht hij nu kennis bij te brengen? Aan wie wil hij zijn boodschap kwijt? Houdt hij ons soms voor zuigelingen, nog maar net de moederborst ontwend?” (Jes. 28:9). De ziel vertelt je te huilen en schreeuwen omdat je dor bent, maar de Heer vertelt ons in Zijn woord om je te verheugen, zelfs in onvruchtbaarheid (Jes. 54:1). Al het gekonkel en zelf-zoeken moet onmiddellijk verlaten worden, anders brengen we Ismaël voort. Gods plan is dat Christus wordt voortgebracht in elk lid van de Kerk. “Ook al is het nog niet vervuld, wacht maar, het komt zeker, het zal niet uitblijven” (Hab. 2:3).

Wat als Ismaël al gekomen is?

Als je Ismaël al voortgebracht hebt, is er maar één remedie: besnijdenis. Het vlees moet afgesneden worden van de rest. Als Ismaël al geproduceerd is moet er de tijd komen waar hij verwijderd wordt. Net zoals bij Abraham moet God een persoon leiden door een tijd van afscheiding van Ismaël. Dit is geen makkelijk proces, want Ismaël heeft lang de voornaamste positie gehad. Ismaël vervolgt Isaäk. Ismaël geeft trots weer, want hij komt sneller voort dan het ware Zaad. Een Christen kan gemakkelijk iets beginnen voort te brengen voor de Heer wat tastbaar en door zijn eigen handen geproduceerd is. Er zal een constante neiging zijn om simpelweg “voor God te doen” zonder ook maar een enkele gedachte te hebben aan het niet zelf aan het werk te gaan totdat Christus voort wordt gebracht.

De besnijdenis vindt plaats in onze gedachten. Daar worden Hagar en haar zaad afgesneden. We zouden Hagar nooit “zaad” moeten geven en daardoor haar toestaan te verwekken. Wat betekent dat? De “zaad gedachten” die uit onze geest komen wekken ideeën op, bediening en andere dingen die alleen Ismaël's voortbrengen. Wij ontvangen onze Hagar ideeën, plannen en baby's omdat we geen voorstelling hebben van Gods gezichtspunt en we ongeduldig zijn geweest over Zijn timing. We zijn nog niet vernieuwd in ons denken. Maar, het Goede Nieuws is dat je niet hoeft te leven met de Hagar mentaliteit en dat van haar zaad. Ze kunnen worden uitgedreven. Als Isaäk zijn rechtmatige plek inneemt zal Ismaël niet langer worden getolereerd.

BREKEN MET ISMAËL

Hoofdstuk Twee

Gods Stilte Betreffende Ismaël

De Goedheid van God

Iets wat de kerk over God moet begrijpen is dat Hij Zijn regen laat vallen op rechtvaardigen en onrechtvaardigen (Matt. 5:45). Hij is goed voor alle mensen, of ze het nou verdienen of niet. God zal de mens zegenen gebaseerd op Zijn eigen goedheid. Dit kenmerk kan sommige mensen tot de verkeerde conclusie leiden over de zegeningen die zij van God ontvangen. Velen veronderstellen dat Hij hen zegent omdat Hij blij is met hen of met name van hún houdt. Met als resultaat dat ze ten onrechte de zegen van God zien als Zijn bevestiging over wat ze doen, in hun bediening of in omstandigheden van dag tot dag.

We moeten leren van de les van Koning Saul en van de Tabernakel bij Shiloh, op wie Gods heerlijkheid in macht en gezag rustte. Zowel de Tabernakel als Koning Saul werden zo gezegend dat het leek alsof ze beiden waren wat God had bedoeld voor Israël, en dat ze voor altijd zouden blijven. Echter, in beide gevallen nam God uiteindelijk Zijn geest en aanwezigheid weg, en alles wat er van hen over bleef waren lege hulslen. Hoewel de Heer hen beide zegende gedurende een bepaalde tijd, bleef op beiden Zijn heerlijkheid niet. Als de Tabernakel en Koning Saul Gods oorspronkelijke doel voor Israël waren, zou Hij niet Zijn zegen van hen hebben verwijderd.

De les die we hier dus kunnen leren is dat Gods “zegen” op wat wij doen geen bewijs is dat hetgene wij doen in lijn is met Zijn wil en verlangens. Hij zegende de Tabernakel bij Shiloh met zijn aanwezigheid, ook al was het slechts een schaduw van de glorieuze realiteit die werd voortgebracht in Sion. God zal zegenen wat we doen, maar wat Hij het meest verlangt is de realisatie van wat Hij oorspronkelijk bedoeld had. Die bedoeling is de levende realiteit van Christus, boven zwakke en levenloze schaduwen.

Het voorbeeld van dit principe dat we gebruikten in het eerste hoofdstuk was het contrast tussen Ismaël en Isaäk. Herinner je hoe God Abraham had beloofd dat hij het beloofde zaad door Sarah zou voortbrengen (Gen. 18:10,14). Toen Abraham de tijd zag wegglijden, voelde hij zich gedwongen om Gods belofte verder te helpen, zo bracht hij Ismaël voort bij Hagar, Sarah's dienstmeisje (Gen. 16:2-4).

Bij de geboorte van Ismaël probeerde God niet Abraham uit te leggen dat Hij mishaget was met Ismaël en hij niet de erfgenaam zou zijn. Volgens de Bijbel leek God te zwijgen over

Ismaël. Abraham kwam tot de conclusie dat Gods stilte Zijn toestemming en goedkeuring was over Ismaël en over Abrahams samenzijn met Hagar. Ismaël groeide op in Abraham en Sarah's huishouden als de geliefde zoon die God beloofd had. Jaar na jaar verstreek zonder enige berisping van God, en dus begon Ismaël de plek van Abrahams hart te vullen die alleen voor Isaac bestemd was. Echter, Gods hart veranderde nooit betreffende het zaad dat Hij had bestemd tot het vervullen van de belofte. Met elke dag die voorbij ging, groeide Ismaël tot volwassenheid, maar God leek te zwijgen over het onderwerp.

Ismaël Leeft In De Kerk

Ik vrees dat velen in de kerk meer houden van wat ze produceren op aarde dan van wat God ons van boven geeft door belofte. Wij 'christenen' zien ons religieuze vlees als het beloofde zaad en raken ervan overtuigd dat God blij is met alles wat we doen omdat er geen berispingen komen. Wat ons helpt om van Gods blijdschap overtuigd te zijn is dat Hij nog steeds zegt, net zoals Hij Ismaël zegende (Gen 17:20).

Gods zegen wordt als een teken gezien van Zijn goedkeuring, en dus bouwen we met de handen van Ismaël, bedienen we met de woorden van Ismaël, en lopen we de paden van Ismaël. Onze menselijke gedachten en sterke punten worden gerechtvaardigd geacht, en onze inspanningen worden gezien als "meest heilig".

Maar God weet dat Christus, en Christus alleen, het beloofde zaad is (Galaten 3:16). Hij weet dat het geen verschil maakt of Ismaël nu eervol fungeert of niet, – hij is niet het gekozen zaad. Het hart van God is nooit gestopt met zijn woorden tot Abraham: "Mijn verbond zal ik tot stand brengen met Isaäk" (Gen. 17:21), die het Zaad was.

Waarom spreekt en corrigeert God ons niet betreffende Ismaël? Omdat correctie niet zo'n groot deel van onze relatie met God moet zijn als wij denken dat het zou moeten zijn. In plaats van te wachten tot God ons corrigeert, moeten we een relatie najagen van het horen en onderscheiden van Zijn woord voor ons. We hebben gehoorzame harten nodig. We hebben meer geduld en geloof nodig terwijl we wachten op God om zijn woord te vervullen naar ons en in ons, en minder angst om iets in het vlees te bewerken. Ook moeten we niet alleen zijn oorspronkelijke Woord voor ons horen naar ons maar wachten op de Heer totdat wij de betekenis ervan begrijpen.

Een andere reden waarom Hij wacht en niets zegt is omdat het niet de aangewezen tijd is om het zaad voort te brengen (Galaten 4:2). De afgesproken tijd is niet gebaseerd op onze problemen en mislukkingen, maar op de komst van de Heer.

Hemel en aarde worden bewogen wanneer de tijd daar is voor het zaad om tevoorschijn te komen.

Wanneer God spreekt is Zijn betekenis duidelijk: "dit zal niet de erfgenaam zijn . . . Sarah zal een zoon hebben. . ." (Genesis 17:16,19). Het feit van de zaak is dat Gods bedoeling altijd duidelijk was. Het was Abraham en Sarah die het water vertroebelden en Zijn woorden die Hij tot hen gesproken had, verwarden.

Omdat Abraham vooraf al ideeën had gevormd over Ismaël, was zijn reactie op Gods verklaring een van vragen en verbazing (Genesis 17:18). Abraham was erg beschermend t.a.v. Ismaël en wilde dat God hem zegende. Het was alsof Abraham wilde dat God hetzelfde hart voor Ismaël had zoals Abraham dat had. Dit kon echter nooit het geval zijn. Gedurende de geschiedenis van de kerk heeft God het werk van vele mensenhanden gezegend, maar Zijn eeuwige plan is ligt besloten in één zoon – Jezus Christus. Dit is het Zaad dat zou moeten worden voortgebracht in Zijn volk. Dit is de Enige die God zal accepteren. Al het andere zijn de beste pogingen van mensen om God te behagen buiten het leven van Zijn Zoon om. Het is de equivalent van takken die proberen om zonder het leven van de wijnstok vrucht voort te brengen. Hoe dwaas!

Te veel mensen van Gods volk hebben niet begrepen dat het leven uit de bron van onze eigen menselijkheid geen verschil maakt met leven onder de wet. Wij van onszelf zijn niet in staat te vervullen wat God wil, omdat wat God wil een persoon is - Christus. Isaäk alleen vertegenwoordigde dit beloofde zaad. Gods relatie met Ismaël was bedoeld om ons te laten zien dat alleen Christus de eisen van het Nieuwe Verbond kan vervullen. Het verschil tussen de twee verbonden is niet het verschil tussen zondaars en Christenen. Het is meer een contrast tussen gelovigen die zoeken naar de gunst van God door hun eigen kracht, in tegenstelling tot degenen die geloven dat het Beloofde Zaad hun *enige bron is*.

Als we eenmaal deze realiteit onder ogen zien, zijn we in staat en bereid om afstand te doen van Ismaël, in plaats van God te verzoeken hem te zegenen.

BREKEN MET ISMAËL

Hoofdstuk Drie

Afstand Doen Van Ismaël

Hoe Verhouden We Ons Tot God?

“Er staat geschreven dat Abraham twee zonen had: een van zijn slavin en een van zijn vrijgeboren vrouw.”

Galaten 4:22

De brief van Paulus aan de Galaten gaat voornamelijk over het onderwerp van de twee verbonden en niet over het oplossen van de mislukkingen van de zonde. Het voornaamste voorbeeld dat het gebruikt om de twee verbonden uit te leggen is Isaäk en Ismaël. Om de twee verbonden te bespreken, is het noodzakelijk om de twee gezichtspunten te bespreken: het natuurlijke en het geestelijke. Velen zien het offer van Jezus alleen tot betrekking van het wegwassen van zonden, maar Jezus stierf *als ons* om het vlees dat zonden produceert te verwijderen. Maar het vlees produceert meer dan alleen maar zonden - het produceert ook goede dingen. Zo representeert Ismaël niet alleen maar een onverholen daad van zonde, maar de poging van de mens om God te geven wat Hij wil.

Zoals we hebben gezien in het laatste hoofdstuk, zal geen enkele mate van ons koesteren van Ismaël God bewegen om hem te accepteren als erfgenaam. Er komt een tijd dat Hagar en haar zaad moeten worden opgegeven en uitgeworpen.

In feite moest Abraham Ismaël opofferen voordat hij Isaäk kon opofferen. Bekijk Genesis 21:8-14 in het licht van de bovenstaande uitspraak. Natuurlijk heeft Abraham Ismaël niet letterlijk opgeofferd als een offer, maar Abraham moest al zijn hoop opgeven dat God deze zoon zou overwegen als het Beloofde Zaad. Het was alsof er een dood plaatsvond toen Abraham zich neerlegde bij Gods keuze. Die keuze hield de weg van het Nieuwe Verbond in tegenover het Oude Verbond. Sommigen van ons proberen God geestelijke offers aan te bieden voordat we het vlees hebben opgeofferd. Het Beloofde Zaad (Christus in jou) kan nooit zijn rechtmatige plaats innemen tot afstand is gedaan van Ismaël en alle hoop op hem is opgegeven.

Het natuurlijke moet opgeofferd worden zodat het geestelijke de volledige aandacht kan krijgen. Zoals we in Ismaël zien zal het natuurlijke leven zichzelf laten gelden, zodat het onze volledige aandacht kan behouden (zie Gal. 4:29). Het vindt het niet erg dat men zich ermee

bemoeit, dat er voor wordt gebeden, en er verzet tegen is, zolang we niet zijn dood zien als een manier om verder te gaan.

Als de nadruk niet op het leven van de Zoon van God in ons is, zal ons leven worden verteerd door de verwijdering van het vlees en het verkrijgen van vrijheid van gebondenheid.

Ons doel is echter niet het verwijderen van het vlees, maar om eerst tot een dood in ons hart te komen over Gods zegen erover. Dat wat vlees is, is vlees, en dat wat geestelijk is, is geestelijk en God zal nooit Zijn gedachten daarover veranderen (Joh. 3:6). Het vlees moet gaan, maakt niet uit hoe verbonden we ermee zijn.

God wilde niet actief betrokken worden bij Abraham met het grootbrengen en opvoeden van Ismaël. De dienstmaagd en haar zaad moesten worden verwijderd (Gal. 4:30-31). Deze handeling door Abraham was niet zozeer het overwinnen van het vlees, maar als het ware een verwijdering uit de centrale focus en het sturen naar een plaats buiten het gebied waar God Zijn aandacht op richt. De Heer instrueerde Abraham niet om de onhandelbare Ismaël onder controle te krijgen, en de Heer verwacht niet dat wij het vlees onder controle krijgen, net zomin als Hij verwachtte dat Abraham Ismaël kon controleren. Het vlees moet worden verwijderd. Bovendien moet het niet zomaar overal worden verwijderd: het is een specifieke verwijdering uit het Beloofde Land en in de wildernis (Genesis 21:15-19).

Er is slechts één erfgenaam en hij is degene die het Beloofde Land zal bewonen. Het vlees, zelfs als het gecontroleerd is, is niet de erfgenaam.

Na lange jaren van knutselen met en aan het vlees en proberen om onszelf te verbeteren, komt er eindelijk een omslag dat er geen hoop is voor ons buiten de natuur en het leven van Christus binnenin. Het is op dit punt dat het hart eindelijk naar de Heer draait (II Kor. 3:14-18), en onze blik verschuift. De hopeloosheid die in ons bewerkt is over ons eigen vlees weerhoudt ons ervan om opnieuw naar onszelf te kijken (Rom. 7:18). Als we de Schriften lezen, zien we nu hoe het leven van Christus van toepassing is. Wanneer we mislukkingen zien in ons vlees kijken we nu naar het Leven van een Ander. We worstelen niet langer met iets dat nooit kan worden aanvaard als het Beloofde Zaad, zelfs als het iets goed doet. Christus (in ons) wordt onze enige hoop (Col. 1:27).

De Zegen Van Onvruchtbaarheid

Sarah beleefde een grote zegen die Abraham nooit zou kunnen ervaren. Ze was onvruchtbaar. Abraham was erg oud, maar hij was niet onvruchtbaar. Hij had nog steeds “iets in hem” dat iets zou kunnen produceren buiten God om, maar dat was niet het geval bij Sarah. Als er iets uit haar zou moeten komen, zou het op een supernatuurlijke manier zijn door God, zonder ook maar enige assistentie van van haarzelf.

De belofte van God over het voortbrengen van het Beloofde Zaad was niet alleen voor Abraham maar ook voor Sarah. God verklaarde dat uit Sarahs schoot het Zaad zou komen. Weet je waarom het is dat de Hagers in de kerk hun meesteressen verachten? (zie Gen. 16:4-5). Dat doen ze omdat zij wel iets kunnen voortbrengen op een natuurlijke manier. Zij zijn in staat te doen wat Sarah niet kan: ze kunnen zaad voortbrengen. Echter Sarah is in staat te

doen wat Hagar niet kan: zij is de enige wie God heeft toegestaan het *Beloofde Zaad* voort te brengen. Niemand anders kan dat doen. Alleen de onvruchtbaren zijn gekozen voor deze taak.

Aan de onvruchtbaren wordt de zegen van het lachen vergund. De naam “Isaäk” betekent gelach, wat de zegen weergeeft die Sarah ontving toen ze het Beloofde Zaad voortbracht. Hagar bezit een spottende lach (Gen. 21:9), maar het is een “spottende lach” – een goedkope imitatie. Het is niet een lach die vol is van het Zaad en van dankbaarheid, maar van minachting en kleinzielige superioriteit. Oh, hoe onbevredigend is dit gelach. Maar herinner je vrouwen als Elizabeth, Hannah, Rebecca en anderen. In al deze gevallen was God bewust van de lage staat van de onvruchtbaren. Door de Schriften heen ging de lijn van het Beloofde Zaad door degenen die onvruchtbaar waren en niet konden produceren. Herkennen we niet de zegen van onvruchtbaarheid? Herinneren we ons dat Jesaja 54 ons vertelt “Jubel, onvruchtbare vrouw”?

Conclusie

Ismaël werd voortgebracht nadat God de belofte aan Abraham had gegeven. Zo presenteert het de Wet en hoe het onze relatie met God binnenkomt nadat we Christus hebben aangenomen. Als een beeld van de Wet, laat Ismaël de beste pogingen van de mens zien om God lief te hebben en te eren. Eén werk van de Geest is om gelovigen te laten zien dat veel dingen die we dagelijks voor de Heer doen mogelijk uit Ismaël voortkomen. Ik ben er zeker van dat de meesten van ons het goed bedoelen en oprecht zijn, net zoals Abraham oprecht was over dat hij wilde dat Ismaël was wat God wilde. Echter, de hele kerk gemeenschap is overstelpt met onderwijs dat Ismaël aanvaard is, ook al is hij dat niet!

De waarheid is dat we allemaal onvruchtbaar zijn. Jezus zei, “Zonder mij kun je niks doen” (Jn. 15:5). Er komt een tijd dat sommigen in de Kerk moeten beginnen zich te realiseren dat ze onvruchtbaar zijn. Dit is niet het einde, zoals men zou kunnen veronderstellen, maar het begin. Het voelt zo slecht om een mislukking te zijn. Het is een enorme last om bespot te worden door de vele Hagar’s die op je neerkijken. Ze lijken uiterlijk vruchtbaar, maar innerlijk zijn ze verscheurende wolven.

In plaats van dat dit je naar een afschuwelijke vernietiging brengt, laat het je dit keer tot geloof brengen.

Geloof in wat? Geloof in de oorspronkelijke belofte van God!

Geen enkele oprechte poging van de mens kan Ismaël veranderen in Isaäk. Alleen God, door een bovennatuurlijk voortbrengen van de Geest, kan Isaäk produceren. *Dit* was de oorspronkelijke belofte. Het vraagt geduld. Het kost tijd in Gods Woord. En het vraagt vertrouwen in God dat Hij doet wat Hij zegt dat Hij zal doen, en te doen wat *alleen* Hij kan doen. Het is tijd om te stoppen met het overwegen van je eigen conditie en nu alleen naar God te kijken. Geloof in Zijn goedheid en trouw, want wanneer het hart naar de Heer draait, wordt de sluier weggenomen. (II Kor 3:16).